

Ботьовъ — войвода. „Радецки“ по Дунава.

Народнитѣ хора и комитети решили, въстание голѣмо и решително да се вдигне презъ пролѣтѣта 1876 г.

Апостолитѣ и войводитѣ били разпратени по мѣстата си изъ България. Бунтѣтъ започналъ отъ Копривщица и Панагюрище на 20 априлъ. Избухнали биткитѣ, пламнали села и градове. Южна и частъ отъ Северна България се задимили и окървавили.

Ботьовъ билъ още въ Букурещъ, едва що се завърналъ отъ Русия. Неговитѣ приятели го чакали съ нетърпение. Трѣбвало да се изпрати отъ Румѣния една голѣма чета въ градъ Враца, за да поведе народа. Пари врачани изпратили въ Букурещъ да се купятъ оржжия. Трима смѣли бунтовници (Иванъ х. Димитровъ, Никола Обретеновъ и Георги Апостоловъ) събрали изъ Румѣния до 200 души за четата. Тѣ поржчали хубава униформа за момчетата, скоро получили дрехитѣ и облѣкли юнацитѣ. Намѣрило се и оржжие. Съ голѣма бързина всичко било готово.

Добре! Но кой ще води четата? Старитѣ войводи били заети съ други работи. Всички се загрижили съ тревога.

Работата не била лесна. Войводата трѣбвало да бжде именитѣ, храбъръ и опитенъ. Само съ такъвъ войвода трѣгвали четниците да се биятъ съ турцитѣ. Следъ дълго мислене уредниците отишли при Христа Ботьовъ и му предложили да стане войвода. Ботьовъ се замислилъ. Той отколе билъ готовъ да трѣгне за България, но като редникъ, а не като войвода — и то младъ войвода, едва 28 годишенъ. Уредниците настояли Ботьовъ се стѣснявалъ. Уредниците казали, че четата познава Ботьова по писането и го приема. Тогава нашийтъ поетъ твърдо казалъ, че приема. И веднага се затекълъ у дома си да се облѣче и въоржжи. Ботьовъ билъ жененъ и скоро му се родило дете — момиче, кръс-